

OGLINDA UNUI AN RODNIC

Zilele trecute s-a dat publicității Comunicatul Direcției Centrale de Statistică privitor la îndeplinirea planului de stat pe anul 1963. Cifrele publicate ne arată că a fost un an bun și rodnic. Planul producției globale industriale a fost îndeplinit cu 101,7 la sută, iar producția industrială a crescut cu 12,5 la sută față de 1962. În primii patru ani ai planului șesenal producția globală industrială a crescut cu 74 la sută, înregistrând o creștere anuală mijlocie de 15 la sută, ritm mai mare decât cel prevăzut pentru toată perioada planului de șase ani. A continuat să se dezvolte cu precădere industria grea, baza creșterii neîncetate a puterii noastre economice și a construcției socialiste. În anul care a trecut s-au dat în funcțiune noi și puternice unități industriale cum sînt: Uzina metalurgică Iași, Uzina de cupru Baia Mare, noua fabrică de aglomerare de la Hunedoara, Centralele electrice de la Luduș, Roznov I și Roznov II, noi fabrici la Onești, Pipera, Gherla, Suceava și Comănești, și au continuat cu avînt lucrările pe marile șantiere ale Combinatului siderurgic Galați, hidrocentralei de pe Argeș, uzinei de aluminiu Slatina, Combinatului chimic Craiova și Combinatului de îngrășăminte azotoase Tg. Mureș.

În ce privește agricultura, munca entuziastă dusă anul trecut a înregistrat și ea rezultate bune. A continuat acțiunea sistematică de întărire economic-organizatorică a gospodăriilor agricole colective, de dezvoltare a bazei tehnice și de creștere a producției de bunuri agro-alimentare. La sfîrșitul anului 1963 agricultura avea în parcul ei de mașini și agregate: 65 000 de tractoare, 62 000 semănători mecanice și 32 100 combine pentru păioase. Cu toate că nu peste tot au fost bune condiții climaterice, în 1963 s-au recoltat cu 700 000 tone cereale mai mult decât în anul 1962.

Acest succes de seamă a fost cu puțință datorită mecanizării de scară tot mai mare a muncii agricole, aplicării întregului complex de măsuri agrotehnice, dar mai presus de toate el s-a datorat creșterii conștiinței socialiste a țărănimii noastre colectiviste, hărniciei sale, grijei sale sporite pentru apărarea și dezvoltarea avutului obștesc, pentru dobîndirea unei recolte bogate.

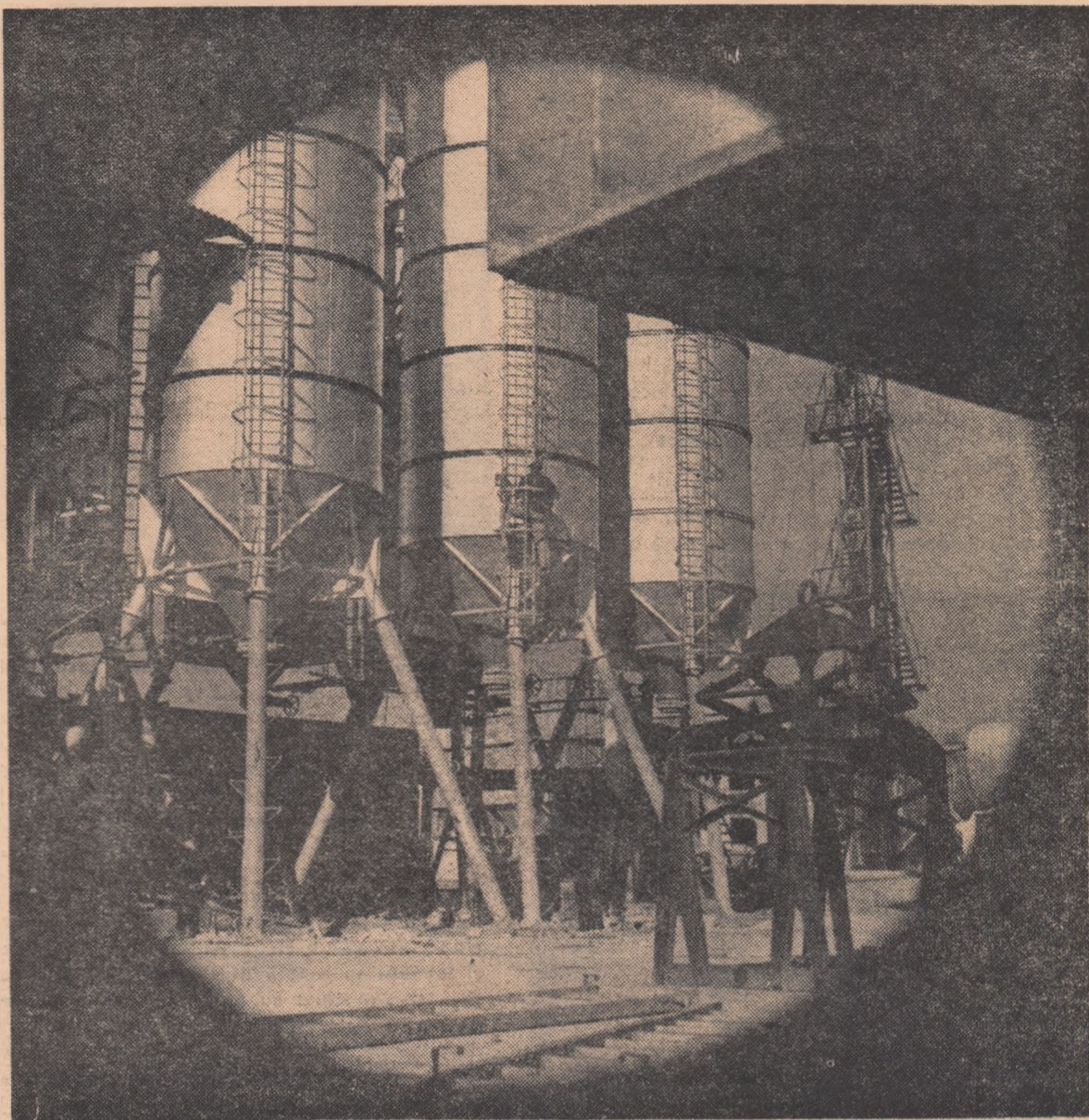
Tractoriștii au lucrat mai bine, pămîntului i s-a dat tot ceea ce agrotehnica solicită de la oamenii harnici și pricepuți, și, iată că arăturile adînci, semănatul în timpul optim, lucrările de întreținere și îngrășămintele chimice au putut suplini ploaia în numeroase locuri și combinele au avut virtos de lucru la recoltat. Nici vrăjile și nici paparudele nu pot aduce ploaia, dar ea poate fi adusă de stațiile de pompe, de lucrările de irigații, belșugul este mereu sporit de minunata hărnicie a omului. Acest lucru s-a văzut și în cursul anului 1963, an în care știința și tehnica au pătruns și mai larg și mai adînc în lumea satelor noastre.

Într-un singur an agricultura noastră socialistă a primit 10 300 tractoare, 10 100 semănători mecanice și 3 600 combine pentru recoltarea cerealelor păioase. În același an s-a plantat în masiv, pe terenuri impropriei altor culturi agricole, o suprafață de 17 000 hectare viță de vie și peste 50 000 hectare livezi. S-au executat în același an desecări și îndiguiri în lunca Dunării pe aproape o sută de mii de hectare. S-a ajuns ca în agricultură să lucreze peste 18 000 cadre cu pregătire superioară. S-au făcut împăduriri pe 71 530 hectare. S-au folosit cu 84 la sută mai multe îngrășăminte chimice în agricultură. În toamnă s-au realizat arături adînci pe o suprafață de aproape 4 milioane hectare, aceasta fiind cea mai mare suprafață cu arături de toamnă realizată în țara noastră. Pentru recolta acestui an s-au însămînțat cu grîu de toamnă 3,2 milioane hectare, cu aproape 200 000 hectare mai mult decât pentru recolta anului trecut și la un nivel agrotehnic superior.

În ce privește șeptelul în G.A.S. și în gospodăriile agricole colective, la sfîrșitul anului 1963 existau: 2,4 milioane bovine din care aproape 1 milion vaci și juninci, 6,3 milioane ovine, înregistrîndu-se un spor de aproape 400 000 capete la bovine și 700 000 capete la ovine.

Noul an în care am intrat, anul 5 al planului șesenal și anul 20 de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist, constituie un prilej sărbătoresc de a ne înzece eforturile pentru neîncetata înflorire a țării, pentru creșterea puterii ei economice, pentru sporirea prestigiului internațional de care ea se bucură, pentru muncă pașnică și creatoare.

PETRU VINTILĂ

Secția de granulare a noii fabrici de cărămidă și țiglă din Mureșeni, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară

PARTIDUL

De mă gîndesc, la tot ce a fost
O clipă — aminte de-mi aduc
Eu văd că tu mi-ai dat tot ce-am avut
de mic, de prunc...

În munci, colo, departe, luceferi zăvorîți
orbecăiau în noapte cu sete de dreptate;
tu le erai în frunte, setoși să doborîți
balauri în fracuri și scumpe blăni în spate.

Tu mi-ai întîns Scînteie cît un astru,
întîiul colț de cer albastru;
mi-ai dat învățul urii, și-al dragostei mi-ai dat —
și-ndemnul și povața în totul țî-am urmat.

Tu imi înalți acuma furnalele-n zenit
sub munții unde Horia căzu răpus, luptînd,
cînd simt că-i sînt mlădiță, deși-s abia plăpînd,
și febrele iubirii din visul azi pornit

pe care-n lunec iute cargouri rominești
aduc și duc un oîntec al lumii muncitoare;
Imi dai și miera piinii ce-n colective-o crești
pe ii fără de stavili, brodate de tractoare.

De mă gîndesc la tot ce a fost
O clipă — aminte de-mi aduc
Eu văd că tu mi-ai dat tot ce-am avut
de mic, de prunc...

GEORGE DEMETRU PAN

Citiți în pag. 4-5

Festivalul internațional de folclor de la Cairo

Grupul folcloric al țării noastre a luat premiul I

LA O FAZĂ INTERCOMUNALĂ

In fața unei săli arhipline, s-a desfășurat la căminul cultural din Chesinț, una din fazele intercomunale ale celui de-al VII-lea Concurs artistic de amatori. Participare numeroasă nu numai în sală ci și pe scenă. Echipe din patru comune ale raionului Lîpova au venit să-și măsoare talentul.

„Punctul tare” al acestei faze l-a constituit evoluția formațiilor de dansuri. La „start” s-a prezentat cite o echipă din partea fiecărei comune, fapt care ne prilejuiește o primă constatare că, pe aceste meleaguri, arta jocului popular se bucură de apreciere. Suite ale frumoseilor dansuri banațene au fost interpretate cu siguranță și ritm vioi de echipele din Chesinț și Alioș. În schimb dansatorii din Neudorf nu au reușit să redea toată frumusețea jocului bănațean. Incurcau mișcărilor, se uitau mereu unul la altul pentru a-și potrivi pașii, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă perioada de pregătire, pînă la intrarea în concurs ar fi fost din plin folosită.

La această fază de concurs s-a distins echipa din Zăbrani. La deschiderea cortinei au apărut patru perechi de dansatori îmbrăcați în alb. Numai laibe-

foarte apropiat. Există și la Zăbrani și la Alioș voci bune dar dirijorii mai au încă destul de lucrat pentru a încheia într-un tot unitar ansamblul coral. Pe alocuri ne făcea impresia că asistăm la o repetiție ceva mai avansată, nicidecum la o fază de concurs. Indicațiile date de membrii juriului celor doi dirijori, de a intensifica repetițiile și de a stăruia asupra omogenizării ansamblului, sînt foarte judicioase iar punerea lor în aplicare va duce spre reușită.

Dansatorii din Alioș în vîrtejul unui joc românesc

Ne vom opri mai mult asupra programelor date de brigăzile artistice de agitație, deoarece din evoluția lor pe scena concursului se pot desprinde concluzii interesante cu privire la conținutul textului și la felul în care a fost interpretat. Brigada din Chesinț s-a situat cu mult înaintea celorlalte. Aceasta se datorește în primul rînd textului creat de profesorii Ion Gugu, Ion Gînga și Victor Negru — directorul căminului cultural. Textul a fost axat pe problemele concrete ale comunei, a înfățișat — și nu la modul general — aspecte din munca în gospodăria colectivă. Așa am făcut cunoștință cu numeroși fruntași, aflînd faptele pentru care aceștia au binemeritat lauda brigăzii artistice. Cînd a fost amintit numele colectivistei Reli Saveta, toți membrii brigăzii s-au întors spre o tînră aflată în mijlocul lor, arătînd publicului că despre ea este vorba. Prezența în rîndurile brigăzii a unor fruntași ai recoltelor bogate, oameni care se bucură de stima și prețuirea colectivităților, face să crească prestigiul brigăzii și eficacitatea programului.

Textul — dezbătînd problemele majore — a abordat cu curaj și o serie de aspecte negative, criticîndu-i pe cei care nu țin pasul colectivului, arătîndu-le calea de îndreptare. Conținutul și orientarea constructivă a programului constituie un sprijin pentru obținerea unor noi succese în activitatea colectivităților.

Același caracter concret, bine documentat, l-a avut și textul brigăzii artistice de agitație din Zăbrani, care a făcut o trecere în revistă a realizărilor obținute de gospodăria colectivă în cei aproape 15 ani de existență și a subliniat implicațiile pe care aceste realizări le-au avut în viața colectivităților, în dezvoltarea comunei.

Nu aceleași calități le-am observat și la textul

brigăzii din Alioș. Versurile, ce-i drept frumoase, dar plutind în generalități nepermise unui program de brigadă, nu ne-au dat nici cea mai palidă imagine asupra problemelor de viață existente în comuna pe care o prezintă acești artiști amatori. Prin intermediul brigăzii spectatorii nu au putut face cunoștință cu preocupările alioșenilor, așa cum era de dorit.

Într-un program din brigadă, la fel de important ca și textul este forma de exprimare artistică a acestuia. Dintre cele trei brigăzi amintite, numai cea din Chesinț a știut să pună conținutul în valoare printr-o interpretare vioaie, în continuă mișcare.

Experiența acumulată în decursul anilor, nivelul la care se prezintă azi numeroase brigăzi, nu mai îngăduie o apariție scenică monotonă. Instructorii brigăzilor artistice din Alioș și Zăbrani nu au dovedit prea multă imaginație cînd au pus în scenă programul. Ei s-au mulțumit să-i așeze pe artiștii amatori pe două rînduri și așa au stat de la începutul și pînă la sfîrșitul programului, fie că era vorba de o recitare sau de un dialog. Aceasta a dus la o scădere a caracterului agitatoric a brigăzilor. Modul plictisitor al interpretării nu numai că nu a solicitat atenția spectatorilor, dar a estompat și ideile interesante cuprinse în text.

★

Faza intercomunală desfășurată la Chesinț, deși nu s-a ridicat la nivelul cu care ne-a obișnuit Banaatul să se prezinte la diferite concursuri, a dovedit totuși posibilitățile pe care le au artiștii amatori din cele patru sate. Rămîne acum ca instructorii să intensifice munca practică cu artiștii amatori pentru a pune în valoare posibilitățile existente.

TEXT : A. CROITORU

FOTOGRAFII : T. IOANEȘ

Un vechi dans prezentat de echipa din Zăbrani

rele roșii ale fetelor au picurat culoare peste albul strălucitor care umplea scena și care întregea atît de bine impresia produsă de grația mișcărilor.

Acest frumos dans din Zăbrani nu mai fusese adus pe scenă de multă vreme. Aproape că se pierduse în negura anilor. Activiștii culturali s-au interesat prin comună cine își mai amintește pașii vechiului dans. Au aflat că două femei în vîrstă l-au jucat în tinerețe și le-au invitat la cămin. Multe seri de-a rîndul, în sala căminului, cele două femei vîrstnice le-au arătat tinerilor pașii. N-a fost ușor deoarece dansul este bogat în figuri. Dar s-a depus o muncă migăloasă și totodată emoționantă. Cu toții, tineri și vîrstnici își dădeau seama că în aceste momente se transmite mai departe, peste generații ștafeta dansului din bătrîni. Munca nu a fost zadanică. Pe scena concursului, acest dans care a căpătat o nouă frumusețe, s-a bucurat de un binemeritat succes, încununînd aprecierea pozitivă pe care atît juriul cît și spectatorii au dat-o părții coregrafice în generația a spectacolului prilejuit de faza intercomunală ținută la Chesinț.

Prezența corurilor la această fază a fost mai stearsă atît ca participare cît și ca nivel interpretativ. Numai căminele culturale din Zăbrani și Alioș au prezentat coruri în concurs. S-ar putea lesne găsi cuvinte comune pentru a vorbi despre ambele formațiuni deoarece nu numai numărul de membri (52 în fiecare cor) dar și nivelul lor este

Moment din spectacolul prezentat de brigada artistică de agitație din Chesinț

Solista Marioara Bulgăr Dragoi din Alioș

Ședința de lucru. Se dezbate citrele planului de producție

ÎN TRE DUNĂRE ȘI BORCEA

Balta Ialomiței este, geografic vorbind, terenul dintre Dunăre și Borcea. El a fost pînă la înființarea gospodăriei cel mai nerodnic și mai inutil cu putință. Flora lui: tufe și papura; fauna: lupii și mistreții, stircii și cormoranii. Revărsările Dunării desființau în fiecare an un teritoriu vast de 9000 de hectare. Atunci locurile căpătau înfățișarea de acum: câteva milioane de ani cînd s-a despărțit pămîntul de ape. Pămîntul între Dunăre și Borcea are așadar o geografie a lui. El n-a avut în schimb istorie. Aceasta a fost scrisă în ultimii 15 ani.

Oricît de multe amănunte s-ar da, — și oamenii acestia nici așa nu-s prea risipitori la vorbă, — tabloul luptei cu natura aici nu poate fi decît sugerat. Capitulul cel mare este digul de 42 km. El se așează eroic în calea revărsărilor ferind cu tandra îmbrățișare a celor două brațe o suprafață de 9000 de hectare. Digul este opera a 1000 de oameni, a specialiștilor și a zecilor de așezate trimise de stat. El este mai înalt cu 1,5 metri decît cel mai înalt nivel de inundație cunoscut în istoria țării. La dig s-au excavat din teritoriul bălții 3 milioane m.c. pămînt. Următorul este lichidarea jepselor.

Jepșele sînt gîrlele pline cu apă infiltrată aici din pinza freatică. Neputînd să treacă peste dig apele riului urmează această vicleană cale subterană. Numai iapșa Tiuganul și Uluia Mare aveau împreună 2000 de hectare. Pe harta topografică a locului două din jepșe se numesc sugestiv: „Blestemățiile mari” și „Blestemățiile mici”. Apa din jepșe e apă alcalină, bună de aruncat. După terminarea digului ea a fost evacuată în cadrul unei alte operații care a cerut motopompe puternice. După desecarea jepșelor pămîntul a fost arat, îngrășat și cultivat cu porumb și grâu. Începînd cu anul 1959 gospodăria cultivă în baltă porumb în condiții de irigație. În primul an s-a irigat un șfert, iar în următorul o jumătate din suprafața cultivată cu porumb. Apa de irigație a fost adusă din Dunăre printr-o nouă operație. Apare prin urmare o a doua stație de motopompe, aspersoare și canale de aducție în lungime de 300 km săpate de ma-

Dumitru Gh. Dumitru, Erou al Muncii Socialiste, directorul G.A.S. Pietroiu

șini și de mină de om. Evacuarea și reintroducerea apei în baltă a stîrnit la timpul ei stupoare în satele învecinate. — Pe de o parte o azvîrlit și pe de alta o aduceți înapoi — și-au exprimat unii nelămurirea. Așa se și întimplă. Stația de evacuare de la Dunăre aruncă — după dezgheț — 3 m.c. pe secundă; stația plutitoare de la Borcea reintroduce în baltă, atunci cînd începe porumbul să se înfoaie, alți 3 m.c. apă dulce, în fiecare secundă.

La înființarea ei, în 1948, gospodăria agricolă de stat din Pietroiu număra un tractor, o pereche de boi și una de cai, o casă și 300 de hectare. Ca salariați avea un cioban și un tractorist. Directorul Dumitru Gh. Dumitru, Erou al Muncii Socialiste, este azi în vîrstă de 42 de ani. Scădeți din ei 15. La înființare avea deci 27 de ani și fusese pînă atunci turnător într-o fabrică. A început agricultura de la A. Azi inginerii gospodăriei se consultă cu el în probleme de pură știință agricolă.

În literatură numele lui Dumitru Dumitru este Anton Filip, eroul romanului „Bărăgan” (pomenim amănuntul că în gospodărie circulă azi 400 de exemplare ale „Bărăganului” și că nu este om care să nu-l fi citit).

„Chiar așa a fost începutul” — spune directorul, mărturisind că se recunoaște în personajul principal. Și arată cum

paralel cu desțelenirea pămîntului au făcut-o pe cea a conștiințelor celor veniți de pretutindeni să muncească în gospodărie; cum nu li s-a refuzat niciodată ajutorul cerut, că au primit încă în al doilea an 30 de tractoare... „dar că oameni gata formați nu ne-au venit de nicăieri, dar am fost sfătuiți să facem opera asta în gospodărie”...

Au înființat o școală de tractoriști. Pepiniera de mlađițe era în Pietroiu. În toamnă s-au înscris 10 copii de țărani. Cunoașterea motorului și a tainelor calului putere i-a vrăjit, le-a schimbat cursul existenței. În iarnă s-au înscris încă 10. Numărul lor a crescut în anii următori. Copiii de atunci au azi în jurul a 30 de ani. Sînt oameni în toată firea și tați de familie. Viața lor se împletește cu cea a gospodăriei. Gospodăria este pentru ei viața.

Constantin Vișan, Petre Ion, Petre Vintilă, Dumitru Barbu, comuniști toți și fruntași în producție, sînt și astăzi aici. Directorul le spune poetic „floarea gospodăriei”. Despre Vișan (are 28 de ani) se afirmă că nu are rival în materie de calitate a lucrărilor. În baltă tractorul calcă un teren extrem de accidentat. Nu găsești măcar un petic ca lumea. Dar vara, printre rîndurile de porumb semănat în primăvară de Vișan poți trage cu pușca. Lucrează fără jaloane luîndu-și un punct de reper la un kilometru. Nu se știe care simț îl ține legat de punctul acela. Nu se știe care îl ajută să asculte și bătaia motorului — și peste ea — jocul clapetelor semănătorii, să simtă adîncimea la care intră bobul, și în timpul asta să iasă dintr-o japșă și să intre în alta strînind volanul, pîrghiile tractorului și mai cîte. De numele mecanizatorilor este legată soarta producției. Acolo unde au lucrat Vișan, Vintilă, Manea V. Manea și Oprea Ceaon, s-au obținut pe întreaga suprafață producții record care întrec cu 3 tone la hectar pe cea planificată. Dar celebritatea gospodăriei din Pietroiu o face faptul că pe suprafețe de sute de hectare de porumb irigat producția de porumb a trecut de un vagon la hectar. Ea se numără azi printre gospodăriile mari producătoare de porumb. Visul lor este să permanentizeze acest renume. La adunarea în care și-au luat angajamente în

cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei, au spus invariabil: „sarcinile noastre din acest an sînt perfect realizabile”. E locul să amintim că realizarea lor înseamnă un supliment de 4400 tone porumb boabe a cărui valoare trece de 3,5 milioane, un vagon de carne de porc pe săptămîină, predată statului, un beneficiu net anual de 5000000 lei, înseamnă o producție globală evaluată la 60 de milioane lei. G.A.S. Pietroiu livrează statului o producție echivalentă cu cea a cîtorva gospodării agricole de stat mijlocii. Și boqăția asta este scoasă din baltă. Adică de acolo unde tractoristul Ion Grigore a prins sub roțile tractorului un lup în zilele cînd spărgea cu scormonitorile încremenirea de milenii a pămîntului dintre Dunăre și Borcea.

Agricultura intensivă pe care gospodăria de stat o desfășoară de 15 ani, are ca un punct esențial irigația. Tehnica irigației se predă la cercurile de învățămînt din gospodărie de către tehnicianul hidro-ameliorator, Boris Zaharia supranumit în gospodărie și „omul care aduce ploaie”. Lingă aspersoare se stă ziua și noaptea. Ele trebuie mutate după ceas. La adunarea în care s-au discutat cifrele de plan brigadierul Gheorghe Hlopețchi a intrat din proprie inițiativă în analiza unui fapt al cărui subiect era chiar el. Dăduse nu știu cîți metri cubi de apă mai puțini. Pe 40 de hectare irigate Hlopețchi a scos cîte un vagon de porumb la hectar. Avea el oare motive să se plîngă? Putea să fie liniștit și împăcat cu cegetul. Dar iată-l că se agită. De ce? Fiindcă Ion Iancu pe 150 de hectare a obținut 11,5 tone la hectar. Condiția autodepășirii rapide este să-ți puji înainte nu ce ai făcut ci ce ai fi putut să faci. Este în fond un fel comunist de a privi lucrurile. Și Hlopețchi și alte citeva sute de oameni din gospodăria aceasta așa privesc. Directorul mi-a povestit că Vișan s-a îmbolnăvit în timpul cîi a fost în întrecere cu Nicolae Iordan. Cînd a plecat să se îngrijească uitînd cu totul de boală l-a dăscălit pe înlocuitor: „Vezi ce faci; te lași cu un avans bun; să nu țiro ia înainte”. Nu se știe ce o fi înțeles înlocuitorul, dar Iordan l-a depășit. Vișan a dat peste situația asta și a relatat-o cu nesfîrșită amărăciune în clas. N-am știut cît poate suferi un om dintr-o astfel de pricină, pînă în clipa cînd l-am văzut cu ochii umeziți.

— Ascultă-mă — l-am între-

bat — țî-e chiar atît de ciudă că a cîștigat Iordan întrecerea? — Nu. Altceva mă doare; că a rămas celălalt în urmă.

Dintr-o mie de rapte care grăiesc toate despre țînuta etică a muncitorilor de la G.A.S. Pietroiu vi le-am prezentat doar pe acestea.

În jurul gospodăriei de stat sînt 5 gospodării agricole colective. Pietroiu, Jegălia, Gildău, Socarițiu și Beilicu. În fiecare dintre ele gospodăria de stat are loturi demonstrative. La Pietroiu gospodăria a însămintat cu mașinile sale 200 hectare cu porumb făcînd apoi toate lucrările de întreținere. Producția a depășit cu 1000 de kg la hectar pe cea a gospodăriei colective. Cu toate că 200 de tone de porumb în plus nu s de colea, colectivității au declarat că învățătura le-a folosit de 10 ori pe atît. Și e lesne de înțeles. Anul trecut s-a organizat la sediul gospodăriei de stat un schimb de experiență în prezența delegațiilor gospodăriilor colective din întreg raionul. Brigadierii din gospodăria gazdă, vechi cultivatori de porumb ca Ion Ivan, Adam Nicolae, Ion Năstase, le-a vorbit despre pregătirea semănatului. Mecanizatorii gospodăriei de stat le-au arătat la „bancul de probă” și apoi în cîmp ce înseamnă să rezlezi cum trebuie semănătoarea și cum depinde de asta regularitatea cuiburilor, densitatea cerută și în ultimă instanță nivelul producției de porumb. La căminele culturale din Pietroiu, Socarițiu și Gildău, aceiași brigadierii au vorbit de astă dată în calitate de conferențieri despre tehnica cultivării porumbului.

Gospodăria agricolă de stat a încheiat în acest an cu gospodăriile colective contracte de lucrări pe parcele, care însumează 4.300 de hectare. Gospodăria de stat oferă colectivității sămîntă de înaltă productivitate în schimbul semînteii comune. Ea dă ajutor colectivității cu mașini, documentare tehnică și îndrumări la organizarea irigației. Colectivității din Pietroiu spun că e un noroc pentru ei că au alături un asemenea vecin. În perioadele de vîrf, cînd gospodăria de stat are nevoie de multe brațe de muncă, gospodăriile colective nu întîrzie să răspundă trimițînd aici, după ce-și organizează propriile lor treburi, brigăzi întregi de colectivități. E una din manifestările de recunoștință ale satului colectivizat față de gospodăria de stat care timp de 15 ani le-a constituit pildă înaltă pe drumul agriculturii socialiste.

V. TOSO

Conductele sistemului de irigație

GRUPUL FOLCLORIC AL ȚĂRII NOASTRE A LUAT PREMIUL I

Secretarul general al Comitetului de pregătire a Festivalului, dl. Hassan Helmy, i-a felicitat pe membrii grupului nostru folcloric și le-a înmănat fie căruia Medalia Festivalului

Între 10 ianuarie și 4 februarie s-a desfășurat la Cairo, capitala Republicii Arabe Unite, primul Festival internațional de folclor. Alături de formații din R. P. Albania, R. P. Bulgaria, R. D. Germană, Grecia, R.S.F. Iugoslavia, Japonia, R. P. Polonă, Spania, R. P. Ungară și din țara gazdă, la Festival a participat și un grup folcloric din țara noastră, alcătuit din 48 de artiști amatori, cuprinzând echipa de dansuri

a casei de cultură, din Brașov, formația de călușari din comuna Frumoasa, tariful din comuna Slobozia, regiunea București, precum și soliști din mai multe regiuni ale țării.

Participarea grupului nostru folcloric a fost încununată de un deosebit succes, juriul Festivalului decernându-i, în seara zilei de 4 februarie, premiul I și Diploma de onoare a Festivalului. Bogăția și varietatea folclorului, frumusețea costumelor și originalitatea

instrumentelor populare au cucerit publicul prezent în sala Operei din Cairo, fiecare din cele trei spectacole susținute de artiștii noștri amatori stârniind adevărată furtună de ovații. Cu același entuziasm au fost primite și spectacolele date la Assuan (pe malul muncitorii barajului), Assiut, El-Mansoura, Alexandria și Damansour.

Ziarele din Cairo și din alte localități au relatat larg despre spectacolele date de grupul nostru folcloric, subliniind măiestria interpreților sub titlul „Trupa folclorică română prezintă un spectacol marcabil”, „Costume pline de bogăție și de gust”, „la melodii nostalgice la ritmurile cele mai trepitate”. Vorbind despre spectacol, ziarul „Le Progrès Égyptien” conchide: „Ne scuzăm că nu vom cita nici un nume (ar trebui citate toate), dar mulțumim în mod colectiv întregului grup care ne-a oferit un spectacol unic, exprimat cu o mare varietate de forme, plină de viață, elocvent și reflectând optimismul, forța creației și gustul de frumos al poporului român”.

Despre deosebitul succes și despre înaltul nivel al artelor care a fost popularizată arta noastră amatoarea în R.A.U. vorbește și faptul că grupul folcloric a fost invitat să apară la televiziune, iar încheierea Festivalului a fost invitat să dea o serie de spectacole timp de două săptămâni pe scena Operei din Cairo.

Succesul recoltat la Festivalul internațional de folclor de la Cairo este o nouă mărturie a prețurilor și condițiilor excepționale de care se bucură arta noastră datorită grijii partidului, o mărturie a urmelor dezvoltării pe care a luat-o mișcarea de amatori din patria noastră.

Solilor artei noastre populare — care au demonstrat pe meleaguri îndepărtate frumusețea folclorului românesc — le adresăm cele mai călduroase felicitări pentru prestigioasa lor realizare.

V. I.

Operația de sortare a rozelor cere din partea celui care o execută o deosebită finețe și precizie în mișcări. Tinăra Maria Gifu este una din cele mai pricepute sortatoare din secția roze. Ea a fost evidențiată în repetate rânduri pentru calitatea înaltă a muncii pe care o prestează.

Rulmenții, aceste giuvaeruri de oțel au devenit atât de răspândite astăzi încât fără ele construcția celor mai diferite mașini și aparate ar fi aproape imposibilă. De la uriașele turbine de zeci de mii de kilowați și pînă la minusculele motorașe ale aspiratoarelor de praf, toate sistemele mecanice care au piese în mișcare de rotație folosesc rulmenții. Nu e de mirare că ei au pătruns în ultimul timp și în... agricultură. Un tractor — ca să dăm numai un exemplu — are în componența sa câteva zeci de astfel de piese de diverse forme și mărimi. La construcția combinelor, secerătorilor-legători, discutoarelor, semănătorilor și a altor mașini agricole rulmenții sînt folosiți, de asemenea, într-un număr impresionant.

Cine sînt acei care produc aceste delicate obiecte de oțel? Reportajul nostru vi-i prezintă pe cîțiva dintre ei.

Peisajul de la periferia Birladului a fost, decenii de-a rîndul, lipsit de perspectivă edilitară: căsuțe rare, modeste, cu acoperiș de șindrilă și stuf, mici potice de pămînt risipite pe coline do-

UȘI ȘI DAMENII TEI

moale acoperite vara cu lanuri palide de griu și porumb, iar iarna cutureierate de haită hămesite de lupi, nenumărate maidane arse de secetă unde nici caprele locuitorilor de la marginea orașului nu prea aveau ce să caute. Și iată că într-o bună zi pe un astfel de maidan au apărut excavatoarele și buldozerele care aveau să sape gropile de fundație ale viitoarei fabrici de rulmenți. Revoluția industrială cuprinzînd toate regiunile țării, se făcea simțită și aici. Modestul orașel de provincie începea astfel să renască la o viață nouă. În cîțiva ani uzina și-a ridicat, zveltă, halele impunătoare, între timp Birladul și-a schimbat și el înfațișarea datorită noilor blocuri ridicate pentru metalurgiști, iar viața și mentalitatea oamenilor au suferit schimbări importante o dată cu industrializarea socialistă a orașului.

Veniseră din Oltenia și din Ardeal, din Banat și din Maramureș, dar mai ales din satele de prin preajma Birladului. Erau mai toți tineri țărani, nedeprinși să minuiască plugurile și ciocanele pneumatice, dar dornici să învețe o meserie nouă. Unii lucraseră ca brigadierii pe șantier și participaseră intens la construcția halelor moderne pe care le văzuseră crescînd, metru cu metru.

„Am fost zidar și am lucrat pînă în 1953 la construcția fabricii noastre. Pe urmă am urmat o școală de calificare în specialitatea metalurgie. În anul următor am devenit șef de echipă...”

Așa își începe autobiografia Ioniță Anghelina, unul din „veteranii” metalurgiștilor birlădeni. Cam la fel, deși cu alte cuvinte, istorisesc mulți tovarăși de muncă ai săi. Firește fiecare adaugă ceva aparte, după împrejurări. Ioniță Anghelina, de pildă, a urmat apoi o școală de maiștri din Galați, de unde s-a întors, după 3 ani, ca să se ocupe de calificarea elevilor școlii profesionale, în calitate de maestru instructor. Alții n-au părăsit Birladul, dar s-au specializat la locul de producție devenind meseriași iscusiți. Cîndva despre Nicolae Condrea nu se putea spune că ar fi un muncitor prea deștăinos, deși se știa că nu este lipsit de posibilități. Atinsese acel nivel de calificare suficient pentru a lucra, într-un ritm mo-

derat, piese nu prea grele și se complăcea să rămînă, ca meseriaș, la acest stadiu de mediocritate. Mentalitatea sa de om încă neformat la școala educației comuniste îl împiedica să vadă lucrurile în perspectivă, să înțeleagă cerința îmbogățirii experienței profesionale impusă de nivelul tehnic din ce în ce mai ridicat al producției. În jurul lui oamenii se străduiau să învețe, își ridicau calificarea, elaborau inovații și apăreau ca evidențiați la panoul de onoare. Nicolae Condrea nu reacționa însă la toate acestea.

Tovarășii săi de muncă i-au dat însă o mină de ajutor. Au căutat să-i trezească interes pentru problemele tehnice, l-au atras în acțiunile de rezolvare a unor probleme importante de producție și astfel l-au ajutat să-și ridice nivelul profesional. Nicolae Condrea a devenit treptat un meseriaș priceput, cu nimic mai prejos decît cei mai buni muncitori din secție. E autorul unei inovații care s-a dovedit a fi foarte valoroasă. Dar transformarea înregistrată de el nu e un exemplu izolat.

Plecuse din satul lui și ajunsese aici la Birlad. Era un flăcău voinic, dornic să lucreze într-o fabrică, după ce vreme de cîțiva ani bătuse cu barosul pe nicovală într-o fierărie înjghebată sub un șopron.

Se săturase să tot meștească potcoave și roți de car, voia altceva mai nou, mai interesant. O vreme a dat țircoale pe la poarta fabricii de rulmenți. Pe urmă, învingîndu-și timiditatea, a intrat și a depus o cerere de angajare. Nu avea preferințe. Era dispus să îndeplinească orice muncă.

În realitate Petru Sava dorea fierbinte să învețe arta minuirii uriașelor prese pneumatice de la secția forjă. Cu acest gînd a venit în fabrică și, deși primul său contact cu industria metalurgică a fost în calitate de... paznic, doriștea de a deveni un bun forjor nu l-a părăsit nici un moment. Împrejurări favorabile pentru învingerea timidității sale firești n-au întîrziat să se ivească. L-au descoperit, la un moment dat, băieții din brigada lui Nicolae Grădinaru.

— E acolo la poartă un paznic tînăr care a fost fierar — i se spusese maestrului. — Zice că știe să țină fierul incandescent pe nicovală și să bată la două ciocane...

Nicolae Grădinaru a stat de vorbă cu Petru Sava. L-a întrebat dacă nu vrea să se calibreze în meseria de forjor. „Cum să vreau, mă încapă vorba? — tînărul străluciau ochii de bucurie — doar eu sînt aici am venit aici”. Și iată că visul a devenit realitate. În brigada maistrului Grădinaru s-a simțit bine de la început. Și nu l-au primit bucurosi în mijlocul ei și nu le-a trebuit prea mult timp ca să inițieze în tainele meseriei.

O dată i s-a întîmplat să rebuteze un de rulment din cele mai mari. Lucra schimbul al doilea. În ziua următoare, de-dimineață, s-a prezentat în secție și veni cam greu să le vorbească tovarășii despre greșeala săvîrșită în ajun. Tînărul știa că Petru Sava n-a mai făcut nicicînd serviciul controlului de calitate de multe luni de zile. Acum voia să-și dea seama că greșeala cu orice preț. Și a reușit. Cînd a înțeles că a fost predat la recepție defecte, Petru Sava a răsuflat ușurat. În câteva zile a auzit întîmplător că maestrul Grădinaru l-a lăudat pentru această dovadă de conștiințiozitate. A întrebat nedumerit: — Dar de ce toate acestea? Doar mi-am făcut decît datoria.

Cîți oameni, atîtea destine. Și totuși la Birlad, zeci și sute de oameni trăiesc, în anii noștri, aceleași evenimente innoitoare.

Tineri atrași de farmecul meseriei de metalurg, au devenit în scurt timp muncitori de nădejde în toate secțiile fabricii de rulmenți. Biografia lor se împletește strîns cu tradiția metalurgiei birlădene pe care au creat-o ei înșiși. Mulți au devenit frumosi muncitori în producție și colectivul se mîndrește de numele lor. În fabrica de rulmenți din Birlad nu există muncitor care să nu-l cunoască pe Teodor Crudu, forjorul frunții, Constantin Lungu, șeful brigăzii de forj, coacere, pe Toma Chiricuță, de la bile și pe mulți alți evidențiați. Toți aceștia sînt oameni care și-au găsit un drum în viață alegîndu-și o meserie atrăgătoare și făcîndu-și, la școala colectivului, o conștiință nouă, socialistă.

NICOLAE RĂDULESCU

Romanul „Satul hoților de cai“, la care lucrează în prezent scriitorul Fănuș Neagu, descrie viața unui țărăn, dintr-un sat de la Dunăre începând din anii premergători celui de-al doilea război mondial și pînă la încheierea colectivizării. Fragmentul pe care-l publicăm mai jos se înscrie în prima parte a cărții. Treisprezece țărani din satul Plătărești, printre care și tatăl eroului principal, părăsesc satul de pe malul Dunării ca să se mute în Dobrogea pentru că pe pămîntul lor prințul Șuțu construiește un aerodrom. În ajunul plecării (prințul, în locul pogoanelor pe care li le-a luat, le-a dat altele la o moșie a lui de pe malul mării) cei mai înstăriți oameni din sat se îndeasă să pună mîna pe bruma de avere care le-a mai rămas strămutaților. Tragedia acestor întîmplări se întîpărește pentru totdeauna pe retina copilului și-l va urmări ani în șir.

CUIBUL DE BARZĂ

Smulseră priponul, apoi Șorici, din două băți de vislă, scoase luntrea în sforul curentului, lăsînd-o să plutească încet la vale. Mohreanu, cu capul gol, fuma, alături de Ouleață, pe stîngia de la pupă. Lui Ouleață i se vedeau pe ceafă, sub coama nescărmănată, două cercuri vinete. Erau semnele ventuzelor, pe care le pusese cu o zi în urmă. Lui Ion, băiatul lui Mohreanu, i se păru că semnele acelea seamănă cu două capace de cremă și-i veni să întindă mîna să ricie cu unghia pielea pe care el o credea arsă.

Dunărea era turbure, în asfințit se rupeau felii de foc, mirosea a plop și a salcie, pămîntul se așternea, întunecat spre fundul cîmpiei, cerul sclipea înfășurat într-un abur de negură. Tăceau. Singur copilul fluiera după cucuvelile ieșite din scorburile malurilor. În parcul conacului, cele două mori de vînt ațipiseră. Un stol de porumbei se rotea în umbra pădurii de plop canadieni.

Trecuseră de o insulă îngustă, năpădită de stuf și papură și intrară, la fel de tăcuți, pe un braț al fluviului, domol ca o gîrlă de cîmpie. Două rațe, cu gușile albastre, furau, lungind gîtul, cite o gură de aer și se cufundau, ca să apară din nou, scurîndu-și creștetul, în fața luntrii care înainta încet spre vadul din stînga noianului. Îndărăt, ținînd coama Dunării, un vapor de pasageri trecea spre Brăila.

Gîndindu-se că pleacă pentru totdeauna din aceste locuri, Neculai Mohreanu se simțea colindat de tristețe apăsătoare. Dincolo de noian pe mal se întindea satul. Soarele atîrna deasupra lui ca o căpățîină de zahăr cuprînsă de flăcări. Grotele despre care se spune că servesc ca adăpost hoților de cai vărsau suluri de aburi. Pe fundul lor gîlgîiau izvoare. Sărbătoarea, lîngă popul cu frunză plîngătoare, de dincolo de căsuța lui Che Andrei se strîngeau oamenii la vorbă; noaptea, flăcării veneau călări și furau curcile care se urcau să doarmă în crăcile lui. Acolo s-a îmbrățișat Mohreanu prima oară cu Vetina, sora lui Gheorghe Jinga, măritată pentru avere cu Pavel Berechet căruia Mohreanu, Che Andrei, Ouleață și Șorici îi vinduseră casele.

— Mă Neculai, zise Ouleață, parcă-i păcat, vere, să te muți de aici. La noi, cînd vine primăvara, doar cioturile alea de vislă din mîna lui Șorici nu-nfloresc.

— Tată, vorbi și copilul, plecăm mîine la Dobrogea?

— O să plecăm.

— Mie-mi place la Dobrogea. Nea Dumitru Căpălău zice că la Dobrogea nu pute a pește ca la noi. Cică e aer acolo.

— Sigur, zise Ouleață, la Dobrogea joacă păpuși de turtă dulce pe toate drumurile. Toți Căpălăii, Ioane, neică, sînt niște capsomani.

Gheorghe Jinga avea vad în fundul livezii. În clipa cînd luntrea se opri la debarcaderul făcut din scinduri bătute pe țărși, o văzură pe Diculeasa, nevasta lui Jinga, și doi lipoveni, așezați pe crucile căruțelor cu coviltir. Lipovenii cumpărau pește de la Jinga și-l vindeau în satele cîmpiei.

Mohreanu, Ouleață și Șorici scoaseră pe mal trei coșuri cu pește. Între timp sosise și Barbu Căpălău.

Diculeasa făcu împărțeala, apoi se urcă în luntre să vadă dacă alde Mohreanu n-au ascuns ceva.

Băiatul lui Mohreanu o văzu pe Diculeasa cum apucă cizmele de gumă să le scuture și incremeni. Crapul furat din luntrea cu catarg înalt se rostogoli în nămol zbătîndu-se. Un lipovean îl ridică și-l aruncă pe cîntar:

— Bine mă, se scandaliză Diculeasa, Gheorghe al meu vă dă luntrea să vă serviți de ea și voi aveți obrazul ăla să ne furați?!

Mohreanu și Șorici se uitară spre Ouleață. Țiganul se jură pe viața lui și pe sufletul copiilor că nu știe nimic.

— O zic și pe-a mai rea, vere. Iote, să mă facă dumnezeu bucă de drac dacă știu ceva. Poate că ăsta al tău, se întoarse el spre copil.

Băiatul își frecă nasul jupuit de vînt.

— El l-a furat, să mor, na, strigă Ouleață vesel. Ia uite la el, mai rău ca Terente, vere. Mă,

Fragment de roman de FANUȘ NEAGU

cum ți-a dat dracul în gînd să-l bagi în cizmă? Auleu, strigă, fugi, fugi, că te răcorește tat-tu. Tulește-o!

Mohreanu îl prinse pe băiat de ceafă și-i cirpi două palme de-i scăpărără fălcile.

— Na, și dacă guți, îți mai dau două.

Băiatul își inghiți lacrimile și o porni spre uliță, aplecînd asupra păpușilor lui de lut.

Vărsară peștele, partea lor, într-un sac și-l dădură lui Barbu Căpălău, să-l spintece și să-l săreze.

— Fă, strigă Ouleață la Diculeasa, ne dă ăla al tău niște țuică?

— Dacă plățiți, vă dă.

Gheorghe Jinga, fiind de-un leat cu cei trei (aveau în jur de treizeci de ani) le umplu bîrdaca pînă-n buze. Era trăznit, avea chef de glume, îl împinse pe Șorici cu cotul în burtă și-i făcu semn cu capul, spre curtea vecină, unde soru-sa Vetina îi măsura niște lapte fetii din curtea popii — o fată dolofană, cu dosul mare.

— Șorici, de ce nu-i faci tu felul ăsteia, mă? Doar stați gard în gard. Chiam-o aici, și inghesui-o colo, între șoproane. O chem?

— Staj cuminte.

— De ce?

— Uite-așa, ca să se mire proștii. Noroc, Neculai... Noroc, Ouleață. Acolo, la Agulești, o să ne facem și noi cite o gospodărie ca a lui Jinga. Hei, mama mă-si, ne cărăm la mare. Mai dă-ne o bîrdacă Gheorghe. Cîntea ta.

— Gratis nu dau.

— Lasă, că nu sărăcești, spuse Mohreanu. Nouă,

banii ne trebuie. Eu trebuie să-mi cumpăr cai la Constanța.

— Rupe din partea pentru căpestre.

— Hai sictir.

— Îți dau, dacă-mi dai cuibul ăla de barză din salcîmul tău.

— Ce dracu să faci cu el?

— Vreau să am berze în bătătură. Ia scara mea și adă-l.

— Bine, vino cu mine.

Luară scara și plecară. Băiatul lui Mohreanu

Desen de NICĂ PETRE

era la Căpălăi, spîrgea cu călcîiul beșicile scoase din burta peștilor.

Mohreanu fixă scara pe trunchiul salcîmului și se urcă la cuib. De sus se vedea tot satul, noianul și Dunărea pînă la cotul spre Brăila. Cuibul era umed. Mohreanu desprinsese roata de căruță pe care berzele clădiseră cuibul și coborî cu ea, călcînd cu spatele la scară. Era laț de sudoare și-l dureau brațele. Jos, Gheorghe Jinga apucă de o spiță a roții și ieșiră în uliță.

La poartă îi întîmpină, tăcut, Ion. Îi zărise pe taică-su cățărînd în vîrfurile salcîmului și dăduse fuga să vadă ce se întîmplă.

Fața lui mică, plină de pistru, cum e oul de vrabie, se întristă.

— I-am dat cuibul ăsta lui nenea Gheorghe, zise taică-su. Noi plecăm, fetița lui nenea Gheorghe...

— Tița, zise băiatul.

— Da, Tița. Cică vrea să vadă cum vin berzele la ei, primăvara. Îți pare rău?

Băiatul clătîină din cap tăcut. Ceva i se zvîrcolea în inimă și-i venea să plîngă.

— La Dobrogea o să facem alt cuib, o să vezi, spuse taică-su.

— La Dobrogea nu vin berzele, răspunse băiatul.

— Ce prostic e asta?

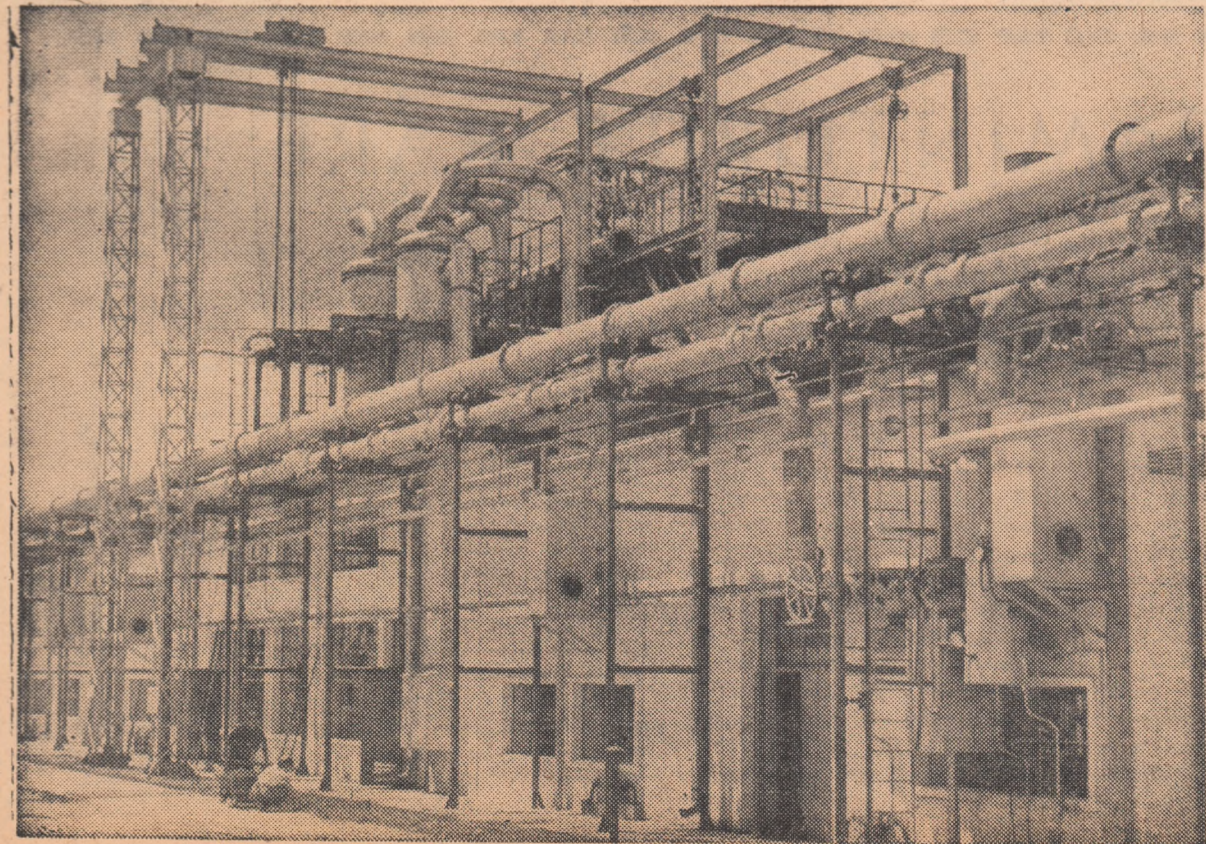
— Nu vin, fiindcă n-au șerpi pe care să-i mînînce.

— Găsesc ele, spuse Mohreanu — și o porni cu Jinga.

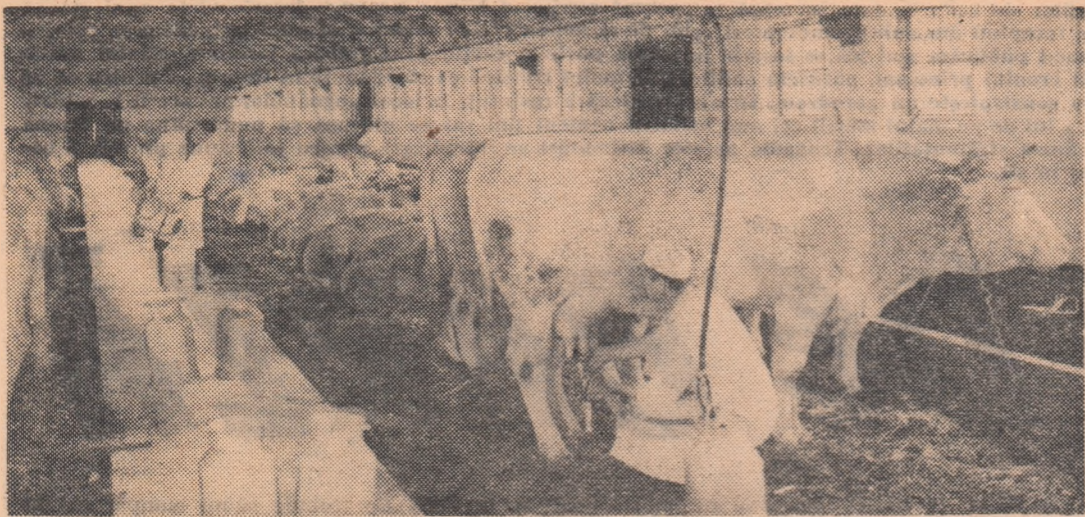
După vreo zece pași, întoarse capul. Băiatul ședea în poartă și-i privea tăcut.

— Du-te la Căpălăi, viu mai tîrziu să te iau de acolo.

Dar băiatul nu se clinti, căci nu vroia să vadă salcîmul cel mare fără cuibul de barză.

Instalația de dezbenzinare de la Tîceni, regiunea Oltenia

Interior de grajd la G.A.S. Dudu, regiunea București

MICROCLIMATUL ÎN ADĂPOSTURILE DE ANIMALE

Adăpostirea în grajduri a animalelor are ca scop întreținerea acestora într-un mediu favorabil desfășurării normale a tuturor proceselor fiziologice ce au loc în corpul lor. În interiorul adăposturilor se creează un climat special, care, spre a se deosebi de clima ce este în afara grajdurilor, a fost numit „microclimat”, adică un climat dintr-un spațiu mai restrâns (micro-insemnând în vechea limbă greacă, mic). Toți factorii componenți ai microclimatului trebuie bine cunoscuți, având în vedere influențele ce le au asupra corpului organismelor vii. Studiul acestor influențe conduce la dirijarea și folosirea acțiunilor favorabile și la luarea măsurilor de apărare contra celor dăunătoare.

Astfel, temperatura aerului are un rol foarte important în creșterea animalelor, atât din punct de vedere sanitar-veterinar, cât și din punct de vedere zootehnic, atât în dezvoltarea tineretului cât și în menținerea sănătății și a producției animalelor adulte. Animalele domestice își păstrează constantă temperatura corpului chiar atunci când temperatura mediului înconjurător este diferită de cea a organismului. Datorită acestei proprietăți, în organism se petrec modificări fiziologice, mărindu-se procesele de ardere pentru a produce căldură, respirație, respirație etc... și se

mai produc și fenomene de durată mai lungă, ca: creșterea părului, depunerea de grăsimi sub piele, modificarea schimburilor nutritive etc. Când organismul animal se găsește într-o atmosferă cu o temperatură mai scăzută decât cea convenabilă, atunci modificările care se produc în funcțiile organice sînt destinate ca să micșoreze cât mai mult pierderile de căldură și să activeze arderile.

În cazul când temperatura din microclimatul unui adăpost este mai mare decât cea a corpului animalelor, organismul acestora se apără, mărindu-și pierderile de căldură; respirația se accelerează pentru a mări ventilația plămînilor, circulația sîngelui se intensifică, vasele de sub piele se dilată, pielea se înroșește și se încălzește iar glandele ce fabrică sudoarea funcționează din plin pentru a ajuta transpirația. Dacă pe aceste căi organismul nu se poate apăra contra influenței temperaturilor prea ridicate ale aerului înconjurător, pentru a preveni un șoc de căldură, își reduce funcția de a produce căldură; o dată cu aceasta scade și pofta de mîncare, setea se mărește, mișcările se reduc la maximum, puterea de a digera alimentele îi scade și ceea ce este mai grav începe să se reducă și schimbul respirator, avînd consecințe grave asupra întregului organism. Supraîncălzirea organismului se poate termina cu așa-numitul „șoc de căldură”, care înseamnă încetarea uneia sau a mai mul-

tor funcțiuni organice și care duce la moartea animalului.

Mai există și al treilea caz, când temperatura din microclimatul unui adăpost este convenabilă pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a tuturor funcțiilor organice ale animalelor, cu cea mai mică cheltuială de energie. Această temperatură este totdeauna mai mică decât aceea a corpului animalelor domestice și în știință este numită „temperatură optimă”. Ea variază între 8-15° C și se realizează în grajdurile bine construite și izolate pentru pierderile de căldură. Un adăpost bine izolat, nu permite ieșirea în afară a acestei călduri în timpul sezonului rece, după cum nu permite nici intrarea căldurii de afară, în timpul verii.

Un alt factor al microclimatului este umezeala sau umiditatea aerului, care nu este altceva decît prezența vaporilor de apă în atmosferă. Starea de umiditate a aerului dintr-un adăpost de animale, are o influență foarte mare asupra sănătății și puterii de producere a acestora. Dacă atmosfera în care trăiește un animal este uscată, pierderea surplusului de căldură corporală se face cu ușurință, chiar dacă temperatura mediului înconjurător este de 25-30°. Dacă însă atmosfera este umedă, atunci evaporarea de la suprafața pielii și prin plămîni se face cu atât mai încet și mai greu cu cît umiditatea aerului este mai mare.

Umiditatea aerului are influență nu numai asupra corpului animalelor, ci produce modificări și în schimburile generale ale organismului. Tineretul animal este puternic influențat de o atmosferă umedă, care dacă este și rece, creează organisme slabe, plătînde, puțin rezistente la schimbările cliimei și la boli. Pe picăturile de apă din aerul umed se așează diferiți microbi ce plutesc astfel în atmosferă și pot fi înghițiți de animale sănătoase. Astfel se împrăștie tuberculoza, bronhopneumoniile și alte boli ale animalelor, mai obișnuite în grajdurile cu un microclimat umed.

numit amoniac, cu miros special și usturător la ochi, care ia naștere prin descompunerea urinei și a bălegarului animalelor; în cantitate mai mare irită puternic ochii și mucoasele din nas, provoacă excitații, arsuri, tuse, lăcrimare, atacă singele și provoacă o micșorare a rezistenței organismului care poate să facă boli de plămîni. Un alt gaz care există în grajdurile ce nu se curăță zilnic este și hidrogenul sulfurat, care ia naștere prin descompunerea substanțelor organice eliminate de animale, de către niște microorganisme. Când se găsește în cantitate mare, în afară de mirosul său neplăcut, poate să provoace îmbolnăvirea ochilor, ale căilor de respirație și ale aparatului digestiv, slăbind rezistența și corpul animalelor.

Din cele arătate se poate vedea cît de important lucru este cunoașterea microclimatului din adăposturile de animale, care, alături de alimentație și de însușirile biologice, constituie elementul de bază al creșterii animalelor domestice.

Dr. MIRCEA GRIGORIU
din I.C.Z.

Este cunoscut că aerul este un amestec de gaze din care unele se găsesc permanent (cum sînt azotul, oxigenul etc.), iar altele întimplător (ca bioxidul de carbon, amoniacul, hidrogenul sulfurat). Dintre aceste gaze cel mai important este oxigenul care este consumat prin respirație de animale și folosit la arderile din organisme.

De asemenea, în atmosfera grajdurilor se mai găsește un gaz

Tovarășilor din Goești

Vă amintiți? Nu demult am discutat împreună despre învătămîntul agricol de masă, despre folosirea în practică a cunoștințelor căpătate la cursuri. Am vorbit și despre rezultatele obținute. Părerea unanimă este că acolo unde s-au folosit recomandările științei s-au obținut producții frumoase — unele chiar peste așteptări.

Dar în zootehnie? Fără nici o îndoială că lucrările executate pentru asigurarea cu apă direct în adăposturi merită toată lauda. Cu o floare însă nu se face primăvară. O știe orice bun gospodar. Se mai știe — doar la cite cursuri și conferințe nu s-a spus — că producția la animale crește sau scade în funcție de îngrijirea lor, în care se înțelege și modul cum sînt adăpostite peste iarnă. Am intrat în grajduri. Era o zi geroasă. Pe timp de iarnă poți să te aștepti la mai multe zile cu ger și mai cumplit. V-am întrebat ce vor face atunci animalele dacă acum stau zgribulite? Răspunsul a dat vina pe proiect. „Nu s-au orientat bine cînd au proiectat construcția”. Dar consiliul de conducere știa că după toamnă vine iarna, cu ninsori, viscole și ger. Că prin toate ușile grajdurilor vîntul pătrunde în voie. Se putea lua măsuri. Și se mai putea face și altceva. În grajdurile mai bune să fie adăpostite animalele de producție și tineretul bovin. Măsuri se mai pot lua și acum. Mai bine mai tîrziu decît niciodată.

În legătură cu adăpostirea animalelor am promis să vă ajutăm. Ne ținem de cuvînt. Articolul „Microclimatul în adăposturile de animale” este foarte folositor, cu condiția să țineți seama de cele arătate de către tovarășul dr. Mircea Grigoriu.

CL. MUNTEANU

CE SÎNT PĂMÎNTURILE RARE

Există în natură o serie de elemente cu proprietăți extraordinare. Ele pot face din aluminu un aliaj cu o rezistență asemănătoare oțelului. Din sticlă un material transparent pentru razele infraroșii și absorbant pentru razele ultraviolete, din masele plastice materiale mai dure ca fierul.

Aceste elemente fac parte din așa-numita grupă a pămînturilor rare. Mult timp ele au fost considerate într-adevăr rare. Cercetările din ultimele decenii au arătat însă că aceste elemente se află în scoarța pămîntului în cantități mult mai mari decît unele metale de mult cunoscute, cum ar fi plumbul, mercurul și aurul.

Cîteva din cele 17...

În prezent elementele din grupa pămînturilor rare sînt socotite drept materiale de importanță primordială pentru știință și tehnică, ele fiind folosite în cele mai variate domenii de la agricultură pînă la rachetele cosmice.

Europiu, Lutețiu, Promețiu, Lantan, Ceriu, Erbii, Tului... iată doar cîteva denumiri ale celor 17 elemente chimice care formează pămînturile rare. Cu ajutorul lor s-au obținut primele combinații organometalice ale maselor plastice, materiale prețioase dotate în egală măsură cu calități plastice și cu altele metalice.

În agricultură îngrășămintele minerale cărora li s-au adăugat doze mici de pămînturi rare au căpătat însușiri noi, ducînd la sporuri de recoltă însemnate. Sărurile lantanidelor se utilizează și ca insectofungicide.

Elementele pămînturilor rare se întrebunțează și în medicină la diagnosticarea și tratarea unor boli (tuberculoză, cancer, lepră, eczemă, reumatism).

În industria chimică pămînturile rare și-au adus un aport prețios în calitate de catalizatori, accelerînd în mod foarte mult unele procese chimice complicate în cracarea petrolului. În industria metalurgică elementele pămînturilor rare sînt adăugate în diferite oțeluri (termorezistente, inoxidabile pentru scule) în scopul de a le da noi proprietăți.

Pămînturi rare artificiale

O altă utilizare importantă a pămînturilor rare este cea în fabricarea lămpilor cu luminiscentă, la ecranele aparatelor cu raze catodice (oscilografe, tuburi de televiziune și radiolocație etc.).

În electrotehnică adaosul de pămînturi rare prelungeste considerabil durata de întrebunțare a sîrmei de nichel-crom, larg utilizată în aparatele electrice de uz casnic (aparate de încălzire). În industria textilă și a pielăriei sînt de asemenea aplicate unele combinații ale acestor „pămînturi”. De pildă sărurile ceriului se folosesc la vopsirea pielilor unele lantanide dă țesăturilor textile impermeabilitate și rezistență la acțiunea soluțiilor și vaporilor de acizi.

În sfîrșit, aviația și tehnica rachetelor cosmice sînt cele mai noi domenii în care pămînturile rare au un larg cîmp de utilizare.

De aceea, datorită rolului lor deosebit pe care îl ocupă în progresul tehnic savanții se străduiesc să perfecționeze tot mai mult tehnologia de obținere a pămînturilor rare sau chiar să le creeze pe cale artificială în laborator.

R. IRIMESCU

● Cu prilejul împlinirii a 16 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Populară Română și Uniunea Sovietică, în țara noastră și în U.R.S.S. au avut loc manifestări închinare acestui eveniment. La adunarea din Capitală, organizată de Consiliul General A.R.L.U.S. și Consiliul pentru răspunderea cunoștințelor cultural-științifice din cadrul Comitetului de stat pentru Cultură și Artă, tovarășul Ion Cozma, membru al C.C. al P.M.R., președintele Comitetului Executiv al Statului popular al Capitalei, a vorbit despre însemnătatea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre cele două țări. „Acest document — a spus printre altele vorbitorul, exprimă hotărârea comună a celor două popoare de a derzvolta și întări continuu prietenia trainică și colaborarea frățească, pe baza înaltelor principii leniniste ale internaționalismului socialist, egalității și respectului reciproc, a comunității de naștințe și idealuri.

Ambasadorul Uniunii Sovietice în R. P. Română, I. K. Jegalin care a luat cuvîntul în continuare, a relevat că Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, bazat pe principiile internaționalismului socialist răspunde pe deplin intereselor celor două popoare și slujește întăririi continue a prieteniei trainice și colaborării multilaterale dintre cele două țări, cauzei construirii socialismului și comunismului.

La Casa prieteniei cu popoarele din țările străine din Moscova a avut loc o adunare festivă a reprezentanților vieții publice din Capitala Uniunii Sovietice consacrată celei de-a 16-a aniversări a Tratatului romino-sovietic de prietenie, colaborare și asistență mutuală.

La adunare a rostit o cuvîntare A. V. Reabinin, vicepreședinte al Comitetului Executiv al Sovietului Moscova, vicepreședinte al conducerii Asociației de prietenie sovieto-romină.

Au mai luat cuvîntul Valentina Dementieva, muncitoare frunțașă la Tipografia „Proletarul Roșu” și A. L. Șaps, regizor la Teatrul „Mossoviet”, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R.

A vorbit, de asemenea, Nicolae Guină, ambasadorul R. P. Romine în U.R.S.S.

Cuvîntările au fost subliniate în repetate rînduri de aplauze în cinstea prieteniei sovieto-romine.

În încheierea adunării festive a fost prezentat un program artistic.

● Președintele Braziliei, Joao Goulart, a dat publicității un decret prin care familiile țăranilor din valea Rio Doce sînt improprietărite cu pămînturi aparținînd statului. Potrivit relatărilor agenției Reuter această hotărîre este o urmare a luptei dusă de țăranii, lipsiți de pămînt, din statul Minas Gerais pentru a fi improprietăriți. În ultimele săptămîni în acest stat s-au produs incidente, soldate cu victime omenești, după ce țăranii au ocupat cu forța pămînturi aparținînd moșierilor.

● Moșierul italian Michele Sano din localitatea Polistena (provincia Reggio-Calabria) a tras focuri de armă împotriva muncitorilor agricoli adunați în fața reședinței sale, revendicînd îmbunătățirea situației lor materiale. Tînărul Francesco Trimarchi, în vîrstă de 16 ani a fost transportat la spital în stare gravă.

O demonstrație a studenților din capitala Mexicului, în sprijinul unor revendicări ale fermierilor.

PE PLANTAȚILE DE BUMBAC DIN MEXIC

Mexicul se întinde în sudul continentului nord-american, limitele teritoriului său fiind scldate la Est de Oceanul Atlantic și la Vest de Oceanul Pacific; alți „vecini” sînt S.U.A., Hondurasul britanic și Guatemala. Întinderea Mexicului este ceva mai mică de 2 milioane kilometri pătrați, iar populația numără circa 30 milioane locuitori. Este o țară cu puternică amprentă agricolă, unde populația majoritară, țăranimea, duce însă o viață grea, mereu însetată de pămînt, care aparține fie latifundiarilor, fie monopolurilor străine.

Despre situația țăranimii mexicane care muncește pe întinsele plantații de bumbac din nordul țării au venit recent vești care aruncă o lumină demascatoare asupra vieții acestor oameni supuși exploatării... Există un străvechi cîntec popular mexican ale cărui versuri glăsuiesc și ele despre munca trudnică a culegătorilor de bumbac. Spun aceste versuri că fiecare măciulie de alb imaculat a florii de bumbac păstrează în ea picături grele din obida și singele țăranilor care trudes pe plantațiile feudalilor și monopolurilor străine. Să dăm glas citorva din cuvintele acestui cîntec :

...Floarea albă de mireasă plînge; / Plînge-n picuri grei de singe. / Pe pămîntul strămoșesc / Ieri și azi oameni robesc / Oare cit vom îndura / Plîns și-amar și viață grea?...

...Poposind într-una din regiunile mexicane bogate în bumbac, un gazetar de la ziarul chilian „El Siglo” a văzut că realitatea este aidoma celor cuprinse în cîntec. Pe domenii care se întind pe sute și sute de hectare, bărbați, femei și copii muncesc într-un ritm inuman, căpătînd o plată de plîns pentru recoltatul unui chintal de bumbac. Or, pentru a culege această can-

titate este necesară o zi întreagă de muncă infernală, din zori și pînă la ultimele raze ale soarelui. Ziaristul de la „El Siglo”, împreună cu un confrate de la revista mexicană „Siempre” scriu că au întîlnit des imagini dezolante ale unei vieți de muncă istovitoare. Iată, bunăoară, imaginea femeii care culege bumbacul: ea are prinș de șolduri doi saci pîntecoși în care adună ceea ce recoltează; în același timp, într-un alt sac ea își poartă permanent în spinare copilul, căci n-are unde să-l lase.

Muncitorii agricoli locuiesc în niște bordeie jalnice, îngrămădiți, familii peste familii. În multe din aceste incropiri sătești apa potabilă lipsește cu desăvîrșire. De aceea oamenii sînt siliți să bea apă murdară ce curge prin jghiaburile de irigație; de aci, un număr mare de maladii stomacale, febră tifoidă etc.

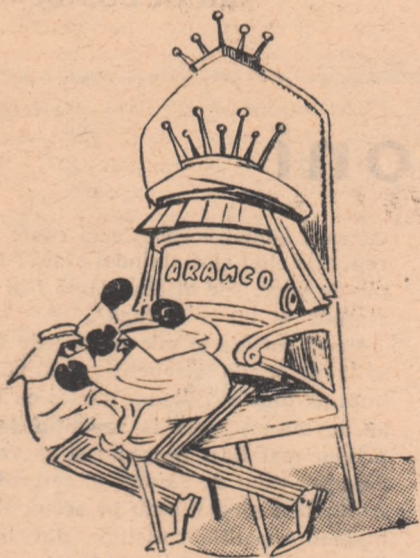
Iar acolo unde țăranii se ridică la acțiune împotriva rînduiriile existente se întîmplă ca pe plantația „Sorona”. Aci poliția trustului „Anderson Clayton and Co” a biciuit fără milă 11 bărbați și femei, fiindcă au răspîndit în rîndul muncitorilor agricoli o chemare la grevă. De altfel, și pe latifundiile mexicane domnesc aceleași obiceiuri satrapice. Pe moșia „Juguru”, a lui Rustillo Arminjarez, care are vaste legături de afaceri cu bogătașii din străinătate, cinci militanți ai țăranilor au dispărut peste noapte din casele lor. Nicl azi la șapte luni de la întîmplare, nu se știe nimic de soarta lor. De asemenea, pe aceeași plantație vătăfii au înjghebat o închisoare în care țăranii „nesupuși” sînt biciuiți și ținuți înfometate zile întregi, iar familiile lor sînt siliite să trudească fără plată „pentru a șterge vina celor care l-au miniat pe stăpîn”.

Pe bun temei spun oamenii că aceste practici medievale nu pot să dispară decît o dată cu reforma agrară, cu lichidarea dominației monopolurilor străine, în special nord-american, în agricultura Mexicului. Referindu-se la această dominație, revista „Panorama economico latino-americano” scrie: „Brațele care cultivă și strîng bumbacul sînt mexicane, dar bumbacul nu. El aparține societăților străine. Cu bumbacul din Mexic se întîmplă același lucru ca și cu majoritatea materiilor prime produse în America Latină, care trec în mîinile bogătașilor de peste hotare, în timp ce agricultorii și muncitorii sînt cei mai puțin favorizați”.

Intr-adevăr, se poate spune fără exagerare că bumbacul mexican se culege cu singele și vraga truditorilor exploatați fără milă; numărul lor, mai ales în regiunile din nordul țării, depășește 200 000 de oameni.

I. BLOCK

P. TĂTARU

Trustul nord-american Aramco, care a extras din Arabia Saudită într-un singur an (1962) 70 000 000 de tone petrol, încurajează aici luptele pentru tron, sprijinind pe acei pretendenți care se arată mai docili față de pretențiile trustului.

Dispută pentru tron

(desen de V. TIMOC)

CARAVANE DE... ROBI

Se mai întîlnesc în zilele noastre caravane de robi? Întrebarea pare a fi deplasată și totuși nu e deloc gratuită. Cel puțin așa ne îndreptățesc să afirmăm relatările autentice ale unui martor ocular.

Călătorind prin Africa Răsăriteană, în regiunea pustie a graniței dintre Republica Ciad și Sudan, ziaristul Folco Quilicci de la revista italiană „Europeo” a întîlnit asemenea caravane, care se îndreptau cu „marfa” lor spre Marea Roșie, pentru a o „desface” în țările Peninsulei Arabice.

Oficial, firește, negoțul cu sclavi e interzis azi, atît în Africa Răsăriteană, cît și în Peninsula Arabică (pînă și în Arabia Saudită, cea mai mare piață de sclavi, acest negoț a fost abolit de către prințul regent Feysal acum... un an). Cu toate acestea, piața de sclavi continuă să fie înfloritoare aici, „marfa” respectivă avînd o mare cerere.

Desigur, negoțul de care vorbim, date fiind restricțiile

impuse, se face acum într-un mod deghizat și anume, așa cum relata nu de mult, în urma cercetărilor întreprinse de el, John Osman, corespondentul ziarului londonez „Sunday Telegraph”, la adăpostul pelerinajelor anuale făcute de africani la locurile sfinte de la Mecca (Arabia Saudită).

Cercetările întreprinse de Folco Quilicci cu prilejul ultimului pelerinaj au arătat că există o seamă de falși misionari musulmani, care îi ademenesc prin înșelăciune pe pelerini în Arabia, iar acolo... îi vînd. În perioada dintre anii 1950 și 1960 numărul total al pelerinilor, bărbați și femei, rămași în Arabia, s-a ridicat la circa 300 000. Cei mai mulți dintre ei au devenit robi...

Ziaristul italian dă și citeva din prețurile zilei la „marfa” în cauză. Astfel, la Djiddah și Er-Riad, un bărbat voinic e cotelat la 200 lire sterline, iar o fată de 13-16 ani, la 500 lire.

BALADĂ NOUĂ

Verde ca măraru'
În sat la Tătaru
Pe unde-am trecut
Măre, -am cunoscut
O baladă nouă
Ce v-o spun și vouă.

E pe-aici o stină
Culcată-ntr-o rină
Pe-o mică văiugă,
Apele să fugă,
Iar în țarcuri noi
Vezi un cird de oi
Arătoase toate
Că-s merinozate
Și dau lină moale
Peste 3 ocale ;
Lapte într-un an
Au dat după plan
40 de kile
(Scris pe muls și zite)
De fiece oaie.
Laie — bucălaie.
Cind fătără-apoi,
La suta de oi
Zburdau sprintenei 105 miel
Parcă 5 i-a pus
Cineva în plus !

Dar aceste toate
Bune rezultate
S-au înregistrat
Fi'ndcă am aflat
Că cin' le-ngrijește
Și le ciobănește

Multe taine știe
Din zootehnie,
Că e-nseris cursant
De an ălalant
Și aplică-n viață
Ce din cărți învață...

Iar de vreți să știți
Și să vă nimiți,
Nu-i cioban-cioban
Ca brin și suman,
Ci-l... o ciobăniță
Cu flori în cosiță,
Da-n gospodărie
Toată lumea știe
Că frunță-i tot ea :
Marioara Rotea !

STELIAN FILIP

Prezentator I : — Și acum, dragi spectatori, urmează...
Prezentator II : — Urmează...
Prezentator I : — Am uitat ce urmează!
Prezentator II : — Nu se poate să ne facem de ris. Încearcă să-ți amintești ce era planificat.
Prezentator I : — Mi-am amintit, asta e cuvintul : planificare !
Prezentator II : — Planificare ?
Prezentator I : — Da, să-ți spun una bună cu tovarășii de la casa raională de cultură din Măcin. Lor le place teribil planificarea.
Prezentator II : — Nimic mai lăudabil !
Prezentator I : — Dinșii socotesc că orice activitate trebuie să se desfășoare după un plan.

Prezentator I : — S-a făcut cea mai bună alegere : căminul cultural din comuna Cerna...
Prezentator II : — Perfect ! E un cămin cu activitate meritorie, îl cunoaștem.
Prezentator I : — Nu-ți mai spun că activiștii culturali din raion au venit la Cerna în număr mare...
Prezentator II : — Mă rog, încă un fapt pe care trebuie să-l consemnăm ca pozitiv.
Prezentator I : — În sfârșit, despre planificarea muncii la căminul cultural s-au ținut referate și s-au făcut demonstrații practice.
Prezentator II : — Înțeleg, totul a mers de minune.
Prezentator I : — Totul, în afară de un singur lucru... (se topește de ris).

O SCĂPĂRIE

Prezentator II : — Foarte just !
Prezentator I : — Ei bine, conducerea casei raionale de cultură din Măcin a organizat un schimb de experiență pe tema... ia ghici, pe ce temă ?
Prezentator II : — A planificării ?
Prezentator I : — Exact, pe tema planificării muncii la căminele culturale.
Prezentator II : — Bravo ! Despre acțiunea asta nu pot avea decât cuvinte bune.
Prezentator I : — Stai să vezi. Pentru ca schimbul de experiență să fie cât mai rodnic, s-o hotărât ca el să aibă loc la un cămin cultural frunțos...
Prezentator II : — Iată o măsură bieșă gindită !

Prezentator II : — Care ?
Prezentator I : — Nimeni n-a băgat de seamă că tocmai căminul cultural din Cerna, ales va să zică, drept „model“, nu avea nici program de activitate pe săptămîna în curs, nici plan trimestrial sau măcar lunar de muncă ! Directorul căminului uitase să le facă, iar organizatorii schimbului de experiență pe tema planificării uitaseră să i le ceară.
Prezentator II : — Cum s-ar spune, a fost o... mică scăpare.
Prezentator I : — Da, dar au o scuză : nu și-au planificat-o !

C. ANATOL

Pe meleaguri dobrogene

ÎNTREBĂRI

FĂRĂ RĂSPUNS

Întrebările sînt făcute ca să capete răspuns. Adevărul acesta elementar îl știe și tovarășul Mureș din Agigea. Tovarășul Omer este expert în materie de întrebări. Nu de mult, el a strîns de la colectivității din Agigea o sumedenie de întrebări pentru brigada științifică. „Formulați întrebări, tovarăși, puneți cît mai multe și mai variate întrebări — spunea tovarășul Omer alergînd în toate părțile. Punînd întrebări, veți căpăta răspunsuri la toate problemele care vă interesează“.

Și întrebările curgeau de zor, scrise cu creion sau cu cerneală, pe bucăți de hirtie simplă sau dictando. „Tovarăși, nu uitați, puneți cît mai multe întrebări !“ se agita tovarășul Omer.

Intr-o după-amiază, tocmai revenea la căminul cultural lista întrebărilor pe care le trimisese brigăzii, cînd pe ușa își făcură apariția cîțiva tovarăși.

— Tovarăși, vă rog nu ne deranjați !

— Noi sîntem brigada științifică din Constanța.

— Cum ?! a întrebat ca trăznit tovarășul Omer.

Răspunsul fu același : brigada științifică — de care, tovarășul Omer uitase ca pămîntul, deși știa foarte bine cînd urmează a sosi aceasta. Sala era goală pușcă. Nici țipenie.

— Și acum ce facem ? întrebară oaspeții.

— Tovarăși, eu vă semnez delegațiile ca să vă puteți ridica drepturile de deplasare, cu condiția să spuneți că sala a fost plină și că răspunsurile au fost date. Primiți ?

Mai este nevoie să adăugăm că la această întrebare tovarășul Omer a primit un răspuns pe care a fîgăduit că n-o să-l uite niciodată ?

VIRGIL DRAGOȘ

Coriști și afoni

Dragi tovarăși, dați-mi voie să mă prezint : do-re-mi-fa-sol-la-si-do !

Ați înțeles, așa-i ? Sînt soprană în corul căminului cultural de la noi din Pecineaga. Dar să vedeți cum am ajuns coristă. Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc.

Fane, văru-meu, îmi spune într-o joie : „Gico, azi după masă se desfășoară la căminul cultural un concurs pentru cel mai bun cititor artistic, recitator și solist vocal. Mergem și noi ?“ Ne-am dus. Stăteam și priveam cum cîntă alții. Deodată, s-au apropiat de noi cei doi vicepreședinți ai gospodăriei colective, Tiberiu Postolea și Andrei Bocai, primul cu problemele agricole iar al doilea cu problemele zootehnice.

— Voi nu cîntați ? ne-au întrebat ei.

— Ba nu... ba da, am răspuns noi incurcați.

— Aveți voce ?

— Avem... așa și-așa...

— Să veniți poimiine la repetiția corului. O să fim și noi acolo.

„Chiar crezi că au să fie și ei ? mi-a șoptit Fane. Spun numai așa ca să fie siguri că venim. Vezi, asta nu-mi place !“

După alte cîteva minute, ne pomenim că ne iau în primire cei doi ingineri ai colectivei : Petre Șes, agronomul, și Cornel Dănilă, zootehnistul.

— Cîntați și voi ? Să veniți poimiine la repetiție. Avem nevoie de coriști buni. O să fim și noi acolo.

„Ți-am spus eu ? s-a bucurat Fane. Gata, i-am prins cu cioara vopsită.“

Astea-s numai vorbe. Ce să caute ei la repetiție cînd sînt amîndoi afoni ? N-au pic de voce, știe oricine. Dacă i-ai auzi cîntînd, ai lua-o la fugă“.

Parcă mi-era și mie necaz : de ce să se laude că vin la repetiție dacă nu sînt buni de muzică ? M-am înțeles cu Fane să ne ducem seara la repetiție dar să privim mai întii pe geam și să vedem cine s-a ținut de cuvînt. Și ce credeți ? Amîndoi inginerii erau pe scenă și urmăreau repetiția coriștilor din bănci. Tot pe scenă se afla și brigadierul Dumitru Zota, alt afon sadea. Am intrat tiptil și l-am întrebat :

— Nea Dumitre, ce căutați dumneavoastră afonii aici ?

— Cum, nu știți ? Ajutăm la mobilizare. Toți șefii de brigăzi își mobilizează coriștii din brigadă, iar inginerii, cum s-ar spune, primesc raportul de la brigadier. Așa-l la noi.

— Da, dar vicepreședinții ? am întrebat noi iute.

— Pe ei îi mobilizează președintele. Uite-i în bănci, printre coriști“.

Acum cred că ați înțeles și dumneavoastră de ce este frunța corul din Pecineaga.

N. CULCEA

